isse warras ja rõwel, ei tohhi miño peale kohhut mõista! Meie tahhame pikkemalt õiguſt otſida.“ Maddo olli ſellega rahhul ja neñad läksid ühheskoos eddaſi. Seal tullid hunt ja karro wasto. Neñad akkasid kohhe nõuo piddama; mees ſeiſis kanges irmus kiſkjate keskel. Hunt ja karro ütleſid kaarna wiiſi: „Maddo wõib mehhe tappa, ſeſt teñal on nälg.“ Agga mees kargas kõrwale, kiſſendades: „Ärra te üllekohhut! — Need mõrtſokad ja rööwlid ei tohhi miño peale kohhut mõista; läkki kuñinga jure. Mis kuñingas õiguſeks arwab, ſellega tahhan leppida.“ Hunt ja karro ütleſid naeratades: „Sa wõid õnne katſuda, ſiiski jääb õigus maole.“ Nõnda tullid neñad ühheskoos teie kuñingliko kohto ette; Kriimſilmal kaks poega Laiwats ja Täitmata kaſas, kes ka mehheſt oſſakeſt lootſid ſada. Übbemata ulgumiſe pärraſt aeti neid kuñinga koaſt wälja. Mees juttuſtas oña willetſat luggu ja pallus teilt õiguſt ja armo. Maddo ei ſalganud mehhe abbi egga enda wande tõutuſt, agga nälg olli ſuur, ſelle-pärraſt ei wõinud ta mehhe peale allaſtada. — Teie ollite, armoline kuñinga iſſand, ſures murres, ſeſt mõlemil näis õigus ollema. Ühhelpool ſeiſis mehhe häteggo, teiſel pool mao pinaw nälg: kellele piddi õiguſt mõiſtetama? Nõumehhed kutſuti kokko; ſurema oſſa arwamiſt möda olli ſurem õigus mao poolt. Seal tulli Reinowadder ſenna; teie andſite kohtomõiſtmiſe teña oleks. Kui Reinowadder tülli olli kuulnud, ütles ta targa ſõñaga: „Enne kui

kohhut mõiſtan, pean mao ſeal aia mulgus lingus näggema, kus tallomees tedda leidis.“ Maddo ſeuti ſiis jälle aiamulko lingusſe; Reinowadder ütles: „Nüüd on mõlemad endiſes ſeaduſes, kudda nad enne tülli olnud; kaſſo ja kahhi on alles endine; miño arwates näitab õiguſe otſus ſelgeſt wälja. On tallomehhel iño, ſiis wõib ta teiſtkorda mao linguſt peasta; kui ta ſedda ei tahha tehha, ſiis jägo maddo lingu; mees wõib oña teed minna. Kohhus on otſas.“

Teie ni hästi kui teiſed ollite Reinowadderi targa kohtomõiſtmiſega rahhul, tedda kideti iggal pool ja tallomees läks ſure tänoga ärra. Pärraſt ſedda rägiti kuñinga koas: „Karro ja hunt on sõas waprad mehhed rammo pärraſt, agga targaks nõuo-andjaks neñad ei kõlba. Pealegi tewad neñad rigile kahju, kui rahho aeal oña rammo teiſtele kahjuks näitawad, ja ſeal kus tubba põlleb, kaſſokat lähwad ſoendama. Iggas kohhas peab muña-rekko walgega neile jäma ja muña koor antakſe teiſtele.“ Armoline kuñinga iſſand! andke Reinowadderile ſekord andeks! Teña piſſokeſed kõwweruſed on tühjaks arwata ſure kaſſo wasto, mis ta tarkus teile ſiggitab.“

Kuñingas lubbas asja mõtlemiſe peale jätta, ja räkis ſiis iſſeeñeſega: „Reinowadder on kelm, kes tohhib tedda uskuda, ehk jõuab teña kawwaluſe wasto ſeista? Hunt, karro, iſſane kas, koddojäñes ja warres on kõik teña kimpus olnud; ühhelt nülgis kingad, teiſe pañi näppistiſe, kolmandalt

Ma-rahwa Kassuline Kalender 1851, lk. 34